

UN CURCUBEU DE CULTURĂ

În mod obișnuit, la atrăgătoarele reuniuni lunare, amfitrionul - doctorul Romeo Dumitrescu - îmi rezervă misiunea de ariergardă... După atâtea chestiuni grave care reverberează în mintea noastră mult timp încolo, eu mi-am asumat „s-o dăm pe glumă” - cum se spune, pentru că umorul tonifică și el, descrețind frunțile... Evident, dacă tema permite și - mai ales - dacă muza mea obosită are chef de hârjoană. Dar azi, mă abțin. La ordinea zilei, chestiunea este mult prea serioasă!

Poate vi se pare curios, dar eu, pe Dumeavoastră, Președintele Fundației Literar- Istorice STOIKA, chiar vă știu de mult, v-am descoperit acum câțiva ani, cam după ce revista Fundației - revista „Independența Română” (cu inspiratul ei subtitlu „Independența prin cultură”) ajunsese și la Reșița. Apoi, când mi-a venit mie bine, să tot fie cu aproape un an și jumătate în urmă, m-am obrăznicit și v-am trimis și o carte, simțindu-vă „de-al meu” și mizând pe șansa că Prioripost-ul va nimeri adresa. Cartea aceea a mea, abia lasată - Arme și Destine - două decenii director la fabrica de tunuri - pornise prin lumea mea mică... Un general ajuns la vârsta senectuții cuteza să tropăie pe Calea Literelor!

Mi-am închipuit atunci că n-aveți vreme să intrați „pe fond”, dar orgoliul meu, păcătosul meu orgoliu putea fi satisfăcut, știindu-mi oful, în biblioteca unui asemenea ales personaj de spirit, fie și pe rafturile mai mărginașe, la „diverse”... Eu nu voi ca să vă laud, / Nici s-arunc vorbele-n vânt... Pur și simplu, Dvs. și principala armă a Fundației - revista lunară „Independența Română - Independența prin cultură” v-ați insiunat, v-ați infiltrat în conștiința mea, ca și în viața atâtor alți români aflați în căutarea a ceva care este ALTCEVA. Un focar de cultură, o concentrare a autenticului românesc într-o vreme critică, a negării valorilor naționale, a kitschului, a mediocrității...

Eu vă știu pe Dvs., ca și pe cei asemenea cu care v-ați înconjurat, ca valoros naționalist în sensul cel mai ales al cuvântului, militant pentru parcursul nostru românesc, pentru promovarea valorilor veritabile, într-o societate viciată de non-valori, pentru menținerea vie a flăcării speranței. Vă știu ca scriitor, poet, pictor de plăcere, chiar și sculptor în lemn (am văzut câteva capete ce mă poartă cu gândul la personaje maramureșene din sculpturile în lemn ale românului băimărean Vida Gheza, sau la măștile din mitologia locală). Apropo, cred că ar avea succes în revistă și o evocare a existenței furtunoase și a operei de geniu, puternic marcată de spiritul românesc, a românului Gheza, contemporan cu unii dintre noi! Este locul să menționăm că datorăm revistei „Independența Română - Independența prin cultură” reîntâlnirea cu figurile (la propriu și la figurat) a unor mari personalități ale culturii românești, care au tăiat brazdă adâncă, spre rodnicie, în istorie. Într-o înșiruire fără reguli anume, cultura noastră însăși, Cârlova, Eliade, Delavrancea, Alecsandri, Crainic - unul din valoroșii noștri poeți creștini, Cantemir, Bacovia, Ivăsiuc, Bălcescu, într-o serie parcă fără sfârșit, D.R. Popescu, Ion Ghica, Petru Maior, Ibrăileanu, Hasdeu, Slavici...

Să-l fi scăpat eu pe Sorescu Marin, colegul meu de Liceu Militar?

Pe Nicolae Labiș l-am reîntâlnit într-o evocare comemorativă a binecuvântatului părinte Gheorghe Neagoe - parohul bisericii bucureștene „Miron Patriarhul”, relatată generos în revista Dvs. Nu pot omite că în imediata apropiere o stradă poartă numele colonelului Ștefan Stoika, străbunicul patern al lui Florian Laurențiu Stoica, de cel dintâi fiind asociată reorganizarea Armatei Române din

perioada pașoptistă, precum și faptul că spre sfârșitul vieții active a fost primul primar al Capitalei. Și nu mi-a trebuit mult, să mă întorc în timp, retrăind amintirile cu copilul acela din Mălini, cu bunul lui simț, deseori retras, mai târziu „buzduganul generației sale” - cum l-a denumit - inspirat - academicianul Eugen Simion. Copilul acela cu minte precece, cu care, laolaltă cu alții, împărțeam, prin anii 1950-1951, masa de lecții din camera ternă a Internatului Liceului „Nicu Gane”, din Fălticeni lui Sadoveanu, Irimescu, Eugen Lovinescu, Nicu Gane, Beldiceanu, Băieșu, Birlic, Matei Millo, Creangă - la Școala de Catiheți, academicianul-profesor Dimitrie Leonida, academicianul Constantin Ciopraga... și eu pe acolo, jinduind să-mi citesc cândva compunerea la cenaclu... Vedeți ce ecouri poate avea o evocare? „Azi sunt îndrăgostit. E-un curcubeu/ Deasupra lumii sufletului meu...”.

Am fost un privilegiat modelându-mi conștiința fragedă sub semnul atâtor titani ai culturii... Din Bucovina - Țara Fagilor, am străbătut Țara, până la celălalt capăt, în Cetatea de Foc - cum îi spunea Davidoglu. Focul s-a stins, cât o mai ține jarul?... Mă iertați, am căzut în vorbă, ca bătrânii. Dar nu pot să nu remarc o latură de bază în existența Fundației Literar-Istorice „Stoika”, rolul ei de mecenat. Să observăm că, până acum, peste 20 de cărți de o excepțională valoare literară și documentară au fost editate prin grija acesteia. Vedeți cum se nasc legături?

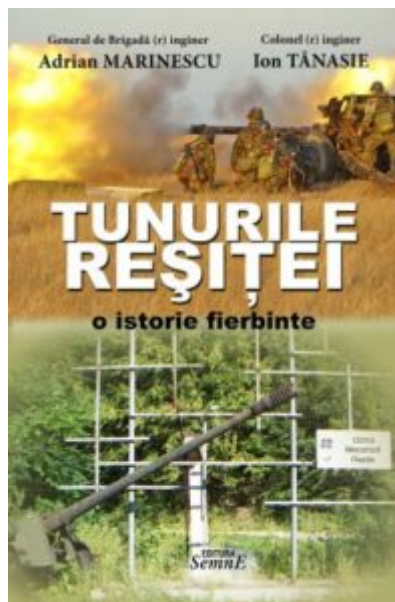
Două din aceste cărți de valoare sunt ale colegului meu de Liceu Militar - colonelul în rezervă Florian Gârz, pornit în lume de la Reșița, autor a peste 25 de cărți (!), rod al experienței lui în Direcția de Informații a Armatei, atașat militar ani mulți la Londra, Ankara, Beijing (el spune franc - spion!). Sunt cărți inedite, de spionaj, geopolitică, istorie, care se pot preda în instituțiile serioase... Le am pe ambele, pe raft de cinste...

Iar revista, recunoscându-i valoarea, îi reproduce extrase din volume, sub titlul ultimei apariții - „Bătălia pentru adevăr. Fața nevăzută a Imperiului American”. Chiar titlul incită! Și aceasta este realizată prin editura Fundației, Laurent.

Tot revista Dumneavoastră - îmi permit să vă spun, Maestre, mi-a prilejuit reîntâlnirea cu Petru Vintilă jr., semnatar în două numere consecutive a unui eseu savant - „Lumea de dincolo sau lumea de apoi”, univers - în convingerea autorului - paralel cu cel în care trăim, cu cel puțin o dimensiune în plus față de lumea noastră tridimensională, formă spirituală, suflet sau duh - cum scrie Juniorul Vintilă - Juniorul de 62 de ani! Fiu al scriitorului și plasticianului îndeobște cunoscut Petru Vintilă, nepot al lui Mihai Vintilă - „naivul” nostru pictor reșițean de geniu, cu iernile lui unice, Petru Junior, grafician și el, fotograf pasionat, pictor, a trăit în domeniul lui ceea ce în altă vreme trăise și celebrul pictor neoclasic francez Ingres, care năzuia și trudea să ajungă violonist! Tot astfel, cu har și erudiție în cosmogonie, metafizică etc (influență de la unchiul lui - Victor Kernbach), dar și cu talent literar cert descoperit așa târziu, Petru Vintilă Junior și-a lansat și la noi, în acest salon, pseudoromanul „Lucia Ferescu - sau Steaua Dimineții”, o bijuterie a geniului, căruia eu, aici, i-am dedicat într-un octombrie trecut un pseudoeseu pe care l-am intitulat „O carte cât o bibliotecă!”.

Lumea a devenit prea mică.

Domnul dr. Dumitrescu, cu inspirația fericită de a-l invita pe Vintilă jr., Dvs., cu spațiul generos oferit autorului pentru a-și prezenta superconcentrat romanul, eu cu foloasele...

Am evocat aici doar câteva repere care mă apropie de revista „Independența”... Dar, fiindcă venise vorba de eseu, căutați, dragii mei, în fiecare număr lunar al revistei, eseu semnat de domnul acesta adevărat - Stoika. Cu o impresionantă diversitate de teme, cu o serioasă documentare, cu erudiție, cu pasiune, cu harul de a se face înțeles de oamenii simpli, iradiind un patriotism robust, militant, pentru parcursul nostru românesc.

În revistele mele (câte am reușit să procur) eseurile Dvs. au căpătat nuanțe sinilii... Atâtea pasaje am subliniat cu pixul meu albastru, încât pe viitor voi face invers: voi sublinia doar puținele pasaje de coloratură, inerente într-un text de scriitor... Mi-e și ciudă că citesc parcă gândurile mele, dar eu n-am avut forța dvs. de analiză și sinteză și nu sunt - aceste creații - doar „artă pentru artă”, ci grave semnale de alarmă, care ne aduc persuasiv cu picioarele pe pământ!

Citiți, bunăoară, eseu „15 martie” din revistă, numărul din martie anul acesta. Citiți și vă cutremurați! Sau „Planul Kalergi” din decembrie trecut. Da, aveți temeinic drept să ne atenționați: „carpe diem” - trăiește clipa, ca și cum ar fi ultima, bucurați-vă ...

Bine, vă citez „dar noi, ca naține, în această uriașă stare conflictuală, oare unde ne poziționăm?”.

Domnule Stoica Florian Laurențiu, vă mulțumim că ne-ați prilejuit o asemenea întâlnire, într-un cadru elevat, așa de departe, aici - la margine de țară. Ne este plăcut să vă încredințăm că aici, cum spunea un ilustru intelectual reșițean - venerabilul Adrian Stepan, „la Reșița, fumul a dispărut. Dar a rămas căldura!”.

Din această stare s-a întrupat și a doua mea carte - „TUNURILE REȘITEI - o istorie fierbinte”, pe care-mi permit să v-o dăruiesc cu bucurie și căreia vă rog, sper să-i faceți loc cumva, pe raftul acela cu „diverse”. Cum spunea Iorga, „Istoria se cuvine a fi rescrisă de fiecare generație”. Ceea ce și facem noi, fiecare la nivelul și cu posibilitățile noastre, invocând în sprijin Divinitatea, cum apune așa frumos, românește, poetul basarabean Vasile Tărățeanu:

...„ și-nalț, din credință,
frumoasă dorință,
din moși, din strămoși,
rugă veche, neîntrecută:
- Doamne ajută!”

General de Bg, (r) Ing. **ADRIAN MARINESCU**
La Salonul Științei și Artelor d-lui dr. Romeo Dumitrescu
- Reșița, 27 august 2018

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură
